

Cafeaua cu vis și fum

Daniel Vișan-Dimitriu

Privirea mea, pierdută prin aburi de cafea,
e tristă, abătută, și caută ceva
prin timpul interzis: întoacerea la vis,
la noaptea cea din urmă, în care ai venit
când umbrele își curmă conturul alungit
și se petrec, în taină, spre lumea de mister,
îmbrac-o nouă haină, un dar trimis din cer,
și-apar din nou, ca vis, și totul e permis.

Sunt, încă, într-o stare în care n-am habar
de-a fost, dintr-o uitare, să mi te-apropii, iar,
sau te-ai crezut, prin timp, în vechiul anotimp,
în care ritualul din nopțile târzii
era iraționalul atâtor nebunii
în care, cu plăcere, adânc ne-am cufundat,
iubire și tăcere, atât cât ni s-a dat,
și nu a fost un vis, iar noi ni l-am permis.

Privesc, tăcut, cafeaua ce, sigur, s-a răcit,
și fumul de țigară ce urcă ... rătăcit.